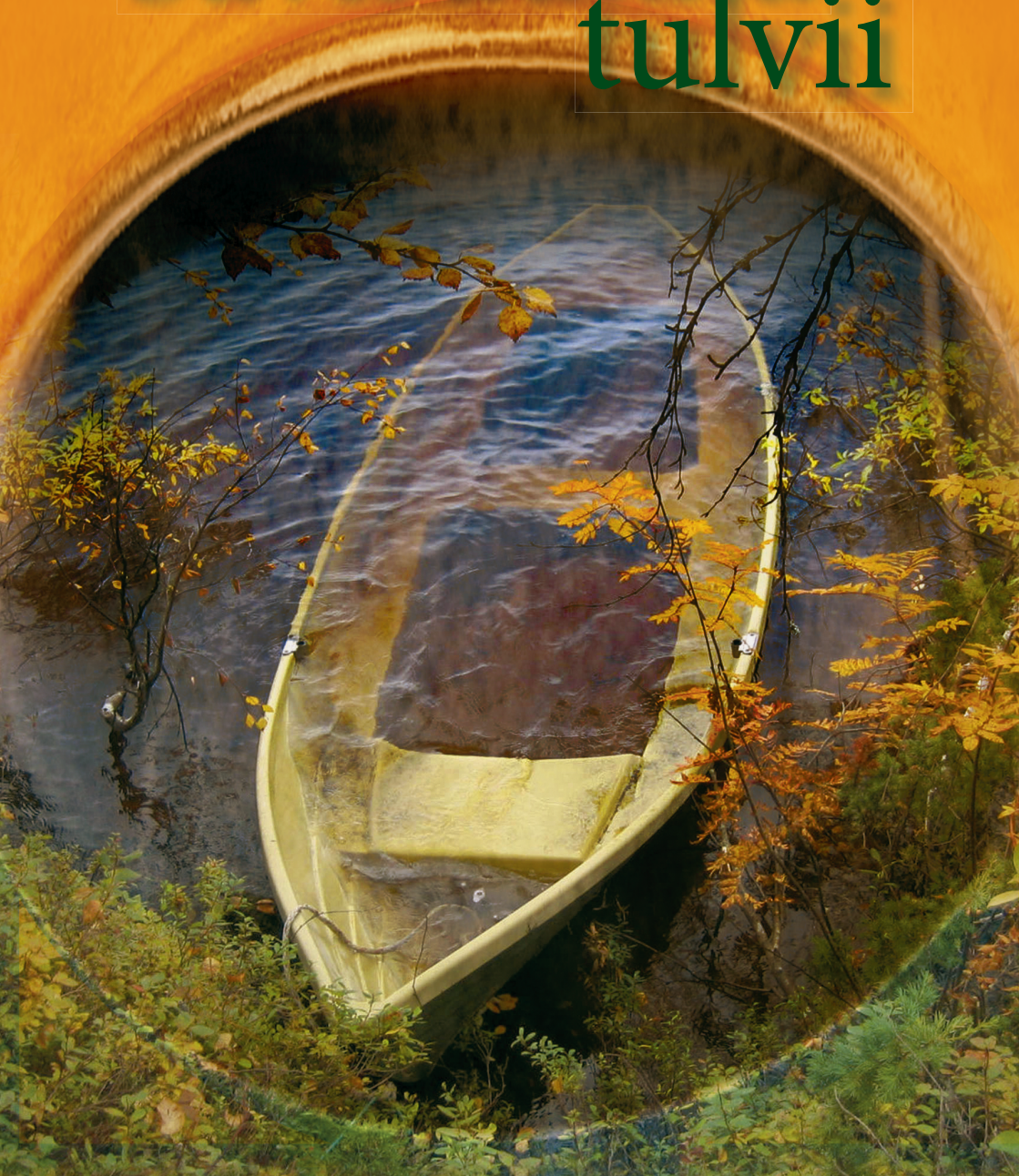

SYLVI HUTTU

Saviruukku tulvii

SAVIRUUKKU TULVII

Sylvi Huttu

SAVIRUUKKU TULVII

© 2015 Sylvi Huttu

Päällys ja taitto: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-318-131-1

*”Vaikk’ sielu ois vanha ennestään, se joutuu silti etsimään, sillä ilman
karikoita ei oivalla elämän kiemuroita eikä käsitä sen tarkoitusta ...”*

PÄIKKÄRIKESÄ

1. KOTONA TAAS

Puut narahtelevat tuulen huuhtoessa niitä lempein puhalluksin, aurinko leiskuu taivaan sinessä ja luonto kylpee sen kirkkaudessa ja lämmössä. Pihlan on suljettava silmänsä välillä, niin huikaisevalta valo tuntuu.

Vaunuissa tuhisee keväällä syntynyt Pilvi-vauva, punaisessa verkkokassissa keikkuvat vintin pahvilaatikossa vuosikausia uinailleet päiväkirjat, joita mieli halaa lukemaan; palauttaisivathan ne mieleen kaikenmaailman kiireeseen ja hälyyn hukkuneet lapsuus- ja nuoruusvuosien menneet hetket.

Rannalla kalskaa kirves moottorisahan säestämänä. Apen synnyinkodin entinen sauna, sittemmin autotalli siellä on muuntautumassa pikkuruiseksi kesämökiksi. Hän sitä on omasta aloitteestaan ruvennut väsäämään, eihän heillä itsellään siihen varaa, ja tokkopa taitoakaan olisi ollut.

Kävellessään Pihla kelaä ohikiitäneitä vuosia, keskikoulua, lukiota, yliopistoa. Mies oli löytynyt lukiosta, Pihlan taakse sijoitetun pulpetin äärestä. Nyt hän on jo työelämässä ja Pihlankin opiskelu päättyisi tulevana lukuvuonna.

Sitäkin hän miettii, kuinka heidän yhteytensä syntymäkotikuntaankin on nyt vahvistunut. Paikkaan, josta maailmalle oli lennetty. Paikkaan, jota rakastettiin. Paikkaan, jonne aina oli ikävöity. Hänen on vaikea käsittää, miksi joku häpeilee tätä aikoinaan Ryysyrannan nimen ristikseen saanutta maankolkkaa niin, ettei kehtaa edes paljastaa olevansa sieltä kotoisin ... Mitä hävettävää omassa synnyinseudussa voisi olla, sillä sieltähän ne elämiseen tarvittavat alkuevääät kuitenkin on saatu? Ja jos kerran rakastaa vanhempiaan ja isovanhempiaan, niin miten on mahdollista hävetä juuriaan, sillä samallahan halveksunta kai kohdistuu automaattisesti heihinkin? Nämähän sinne maankolkkaan olivat hakeutuneet ja sieltä

perheelleen elinsijan etsineet. Sitä paitsi jos, Pihlan käsityksen mukaan, jokainen osallistuu aina tulevan elinkaarensa tienhaarojen suunnitteluun ja etsii ennen syntymistään senkertaisen elämänsä opetusaiheisiin tarvitsemansa perheet ja ympäristöt, niin eikö ylenkatsoja polje siinä ohessa vahingossa itseäänkin?

Mutta voiko sellainen ihminen olla ihan oikeasti elävästä elämästä tietoinen? Pohtiiko hän elämän tarkoitusta? Osaako hän antaa jälkipolvelleen oikeaa tietoa vai kasvaako ymmärrys ja suvaitsevaisuus vasta sielun kehityksen myötä? Toivottavasti.

Äkkiä korvat tavoittavat etäisen kaiun. *Selenaa* ... helisee kallioilla. Hän hätkähtää, rypistää otsaansa ja pysähtyy. Jokin sitkeä muisto pyrkii tietoisuuteen. Läheltä kuuluva iloinen naurahdus avaa viimein muistojen lukon.

Selena ja Helena! Heidät oli maailman kiire ja touhu karkottanut kokonaan!

Pilvi inahtaa. Hellästi Pihla silittää lapsen poskea, tämä kääntää hiukan päätään ja jatkaa uniaan äidin kämmeneen nojaten.

Miten kallis aarre meille onkaan suotu sen ensimmäisen menetyksen jälkeen!

Sydän tulvehtii kiitoksista.

Nuku pieni kulta, nuku aarteeni. Äiti on tässä ...

Hän suukottaa pientä kaljuhaituvaista päälakea ja tähyilee ympärilleen, näkyisikö lapsuuden leikkitovereita missään, ja hetken hän kuvitteleekin erottavansa jonkin vilahduksen kauempana. Palaisivatkohan hekin mökin myötä?

Pilvi liikahtelee, kipristää jalkojaan, purskahtaa itkuun, ja Pihla istahtaa kannolle, nostaa lapsen syliinsä. Silmissä hämärtää omituisen tutunolaisesti. Hämmennyksissään hän ravistaa päätään ja ryhtyy availemaan lapsen pukua. Kiristääköhän jostakin? Työ keskeytyy, kun eteen ilmestynyt harsomainen olento virnistää veitikkamaisesti.

Oi, Selenahan siinä! oivallus lävistää kehon. Haltioituneena hän pomp-paa pystyyn. *Missä olet ollut?* mieleen häivähtää kysymys, mutta samassa Pilvi purskauttaa happamantuoksuisen pulauksen puserolle ja Selena ka-toaa.

Illemmalla Pihla vetäytyy rannalle. Pilvi nukkuu vaunuissaan ranta-kuusen varjoissa. Miehet jatkavat kalskettaan. Aurinko helmeilee järven sinisillä laineilla, jotka hiljaa liplatellen pussailevat rantahietikkoa. Hän lojahtaa pitkäkseen ja nostaa käsivartensa päänaluseksi.

Voiko tämän ihanampaa paikkaa olla päällä maan? Voi kiitos ... Kiitos!

Että hän saikin tämän kaiken kokea, oman mökin ja erityisesti lapsen syntymän, sittenkin! Tuoreena kulkevat vuoden takaiset muistikuvat ensimmäisestä odotuksesta. Miten hän oli ylioppilastalon yksinäisessä huoneessaan vaipunut mahtavan tunneryöpyn vallassa polvilleen ja kiittänyt, kiittänyt ... Suitsuttanut sydämestään kultaisia säderyöppyjä korkeuksiin ... ja nyyhkyttänyt muutaman kuukauden päästä iltayöllä katkerasti Kuusamon sairaalassa ihanan, ikävöidyn lapsensa kaarimaljassa verisenä möykkynä, tulonsa peruneena juuri nähneenä, kysymykset mielessä risteillen.

Mitä tein, ettet halunnut syntyä syliini? Tulla hellittäväkseni? Niin riemuiten sinua odotin ...

Hänen ei olisi pitänyt nähdä sitä möykkyä, oli vain vahingossa osunut kansliaan ja yllättänyt hoitajan sitä tutkimasta. Eihän hän keskenmenon jälkeen mitenkään ollut osannut maata paikoillaan, oli vaan lähtenyt levottomaan harhailuun – ja paennut sitten näkyä takaisin vuoteelleen, antanut vallan epätoivolleen.

Viereisessä vuoteessa oli nukkunut nuori tyttö, jolle samana päivänä oli tehty abortti. Pihla oli kuullut hänen vannovan, ettei ikinä tekisi lapsia ...

Yökö oli seurannut häntä huoneeseen, silitellyt hiuksia ja puhellut lempeällä äänellä, koettanut lohduttaa. Se ei kuitenkaan ollut voinut tyrehdyttää lohdutonta kyyneltulvaa.

Herra, miten näin voi käydä? Miten annoit näin tapahtua? Kuinka sinä saatoit?

Poutapilvet kiemuroivat taivaan sinessä. Pihlan sielu sukeltaa valkoisen pumpulipilven sisään ja levähtää suloisen pehmoisessa hattaravuoteessa.

Viereltä kuuluva kahahdus räväyttää hänet unelmistaan. *Eihän täällä käärmeitä pitänyt olla, ei ainakaan ennen ole ollut?* Vieraat nähtyään hän ponkaisee riemastuneena pystyyn. Selena ja Helenahan siinä! Helena

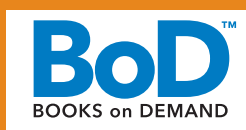
Totta ja fiktiota
keskenään sekoittavan
elämäkerrallisen Pihla-sarjan
kolmannessa osassa Saviruukku tul-
vii Pihla palaa synnyinseudulleen mökin
rakentamisen myötä ja löytää kotinsa vintiltä
pahvilaatikosta lapsuutensa ja nuoruusaikojensa
päiväkirjat. Niitä lukiessaan hän saa taas kosketuk-
sen vuosia kadoksissa olleeseen näkymättömään maa-
ilmaansa. Yllättäen hänen kokemukseksiinsa laajenee
yhä syvempiin menneisyyden tapahtumiin, jopa vuositu-
hanten takaisiin elämiin.

Saviruukku tulvii –kirjan loppuosa kertoo Pihlan myöhem-
mistä vaiheista, hänen totaalisesta elämään väsymisestään
sekä vääjäämättömästä kulkemisestaan kohti lukemattomien
elämiensä leikkauspistettä.

Aiemmin sarjasta on julkaistu kirjat Kivi tähtien takaa ja
Tyhjä Kirja.

ISBN: 978-952-318-131-1

www.bod.fi